FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 21. januar 1988 *

Høje Domstol.

1. Hessisches Finanzgericht (7. afdeling) har i en retssag mellem selskabet Nicolet Instrument GmbH og Hauptzollamt Frankfurt am Main-Flughafen stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden af beslutning C(85) 1661/2 af 18. oktober 1985, hvorved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fastslog, at apparatet »Nicolet-Data-Acquisition and Processing System, model NIC-1180« ikke kan indføres afgiftsfrit efter Den Fælles Toldtarif.

Beslutningen er truffet på grundlag af den fornyede prøvelse af denne importsag, som Kommissionen måtte foretage for at opfylde dommen af 7. marts 1985 (sag 30/84, Nicolet, Sml. s. 771), hvorved Domstolen kendte Kommissionens beslutning af 7. juli 1980 vedrørende samme computer ugyldig. Domstolen fandt nemlig, at Kommissionen ikke havde »undersøgt det omhandlede apparats objektive tekniske kendetegn, men blot konkret [var] gået ud fra almindelige overvejelser vedrørende alle computere« (præmis 15). Beslutningen blev i øvrigt kritiseret for at have anvendt et subsidiært kriterium, nemlig vedrørende de formål, hvortil apparater af samme art sædvanligvis anvendes i Fællesskabet (præmis 17).

2. Selv om der er tale om en præjudiciel sag, har Nicolet formuleret sine indsigelser mod beslutning C(85) 1661/2 som søgsmålsgrunde. Virksomheden gør gældende, at beslutningen er ulovlig, fordi den: a) har tilbagevirkende gyldighed, b) er behæftet med væsentlige formelle mangler, c) er utilstrækkeligt begrundet og d) beror på en åbenbar retlig og faktisk vildfarelse.

Med det første anbringende gør Nicolet gældende, at Kommissionen i oktober 1985 bedømte en import, der havde fundet sted fem år før; den har dermed udstedt en retsakt, der har tilbagevirkende gyldighed og følgelig er ulovlig. Dette anbringende er ikke begrundet. Det skyldes jo et eneste, helt bestemt forhold, at der gik så lang tid mellem indførslen og den omtvistede foranstaltning, nemlig den fornyede bedømmelse af apparatet, som Kommissionen måtte foretage for at opfylde Domstolens dom af 7. marts 1985.

Til støtte for det andet anbringende er anført to argumenter, dels at virksomhedens ret til at blive hørt er tilsidesat, dels den manglende offentlighed omkring Kommissionens behandling af sagen. Navnlig som følge af sidstnævnte forhold er det ikke muligt at bedømme, om de sagkyndige, der har udtalt sig, faktisk er videnskabeligt kvalificerede.

Begge disse argumenter må forkastes. Kommissionen har behandlet sagen efter bestemmelserne i forordning nr. 2290/83 af 29. juli 1983 (EFT L 220, s. 20), og disse bestem-

* Oversat fra italiensk.

melser svarer — for så vidt de finder anvendelse her — i det væsentlige til bestemmelserne i forordning nr. 2784/79 (EFT L 318, s. 32). Domstolen har i sager vedrørende fortolkningen af de sidstnævnte bestemmelser fastslået, at de ikke forudsætter, at den, der søger om toldfritagelse, deltager i Toldfritagelsesudvalgets undersøgelse, og heller ikke tillægger ansøgeren nogen ret til at blive hørt, inden Kommissionen træffer sin beslutning (domme af 25. oktober 1984 i sag 185/83, Rijksuniversiteit, Groningen, mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Sml. s. 3623, præmisserne 20 og 21, og af 25. juni 1986 i sag 283/85, Nicolet, Sml. s. 2049, præmisserne 14 og 15).

3. De andre anbringender kan behandles under et. Nicolet har anført, at Domstolens begrundelse for at kende beslutningen af 7. juli 1980 ugyldig også gælder for den beslutning, der nu anfægtes. Ligesom for fem år siden har Kommissionen nemlig alene fremsat nogle betragtninger af generel karakter og har ikke anført noget, der afgørende rokker ved professor Bernhard Schrader's udtalelser fra 1982. Som det vil huskes, havde professor Schrader udtalt, at apparatet kan præstere ydelser på et niveau, der er for højt til, at apparatet er praktisk anvendeligt til industrielle og erhvervsmæssige formål, og at apparatet følgelig er særlig egnet til videnskabelig forskning.

På Domstolens spørgsmål om grunden til, at Nicolet ikke valgte en af de computere, hvis egenskaber er beskrevet i den omtvistede retsakt, har virksomheden svaret, at sådanne computere på importtidspunktet endnu ikke fandtes på Fællesskabets marked.

Jeg forudskikker en bemærkning, inden jeg tager stilling til argumenterne som sammenfattet her. I henhold til fast praksis prøver Domstolen i sager af denne art kun, om der foreligger åbenbar faktisk eller retlig vildfarelse eller magtfordrejning (jfr. senest dommen af 21. januar 1987 i sag 13/84, Control Data Belgium mod Kommissionen, Sml. s. 275, præmis 12).

Når beslutning C(85) 1661/2 bedømmes i lyset af det netop anførte, ses der ikke på noget punkt at kunne rejses tvivl om beslutningens gyldighed. Til forskel fra den første beslutning afviser den ikke abstrakt, at computere kan have videnskabelig karakter, men angiver tværtimod udtømmende de momenter (intet højt præcisionsniveau; i apparatets opbygning indgår elementer, som også findes ved andre apparater; det anvendte sprog), der taler imod at anse »model NIC-1180« udelukkende eller hovedsagelig egnet til »ren videnskabelig forskning« (artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1798/75, EFT L 184, s. 1). Det fremgår endvidere af begrundelsen, at de sagkyndige i udvalget i forbindelse med undersøgelsen tog stilling til de sagkyndige erklæringer, der var afgivet af professor Schrader i sag 30/84, og betragtede disse som en del af toldfritagelsesansøgningen.

Endelig bemærkes, at det forhold, at de apparater, der nævnes i den omtvistede beslutning, endnu ikke fandtes på Fællesskabets marked, ikke er udtryk for nogen åbenbar vildfarelse. Kommissionen gennemførte nemlig undersøgelsen som foreskrevet i forordningerne om toldfritagelse. Som det fremgår af artikel 52 og artikel 54, første led, i forordning nr. 918/83 i forening med artikel 7, stk. 6, i forordning nr. 2290/83 — der ikke på dette punkt indeholder nogen ændring i forhold til de tilsvarende bestem-

melser i forordningerne nr. 1798/75 og nr. 2784/79 — er genstanden for denne undersøgelse først og fremmest, om det importerede apparat er »videnskabeligt«; kun såfremt apparatet har denne karakter, skal Kommissionen undersøge, om der på markedet findes tilsvarende apparater, der er fremstillet i Fællesskabet. »Model NIC-1180« blev imidlertid ikke anset for et videnskabeligt apparat, og det var derfor ikke nødvendigt at bedømme, om andre apparater har tilsvarende egenskaber.

Selv uden at gå ind på, hvad Kommissionens repræsentant anførte i retsmødet, er det min opfattelse, at når der i beslutningen henvises til apparater »af samme art«, så viser dette netop, at Kommissionen har foretaget den særlig grundige undersøgelse, som måtte til med henblik på opfyldelse af dommen af 7. marts 1985. Kommissionen gik med andre ord ind i en undersøgelse af computerens typiske anvendelsesområde og sammenholdt herunder med lignende apparater for at få den antagelse bekræftet, at apparatet ikke udelukkende er beregnet til anvendelse i videnskabeligt øjemed.

Det må herefter konkluderes, at Nicolet ikke har påvist, at Kommissionens bedømmelse beroede på en åbenbar faktisk eller retlig vildfarelse, og at firmaet heller ikke har bevist, at Kommissionen har udøvet magtfordrejning ved behandlingen af sagen.

4. Idet jeg i det hele henviser til det anførte, foreslår jeg, at Domstolen besvarer det spørgsmål, der er forelagt af Hessisches Finanzgericht (7. afdeling) ved kendelse af 21. januar 1987 i den for retten verserende sag mellem selskabet Nicolet Instrument og Hauptzollamt Frankfurt am Main-Flughafen, som følger:

»Gennemgangen af spørgsmålet har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens beslutning C(85) 1661/2 af 18. oktober 1985.«